

P. Maklári Éva

Hálóban

Forradalmunk gyászba öltözött,
a nagymenő trombiták kora jött,
megszabták a körmeim hosszát,
szabályozták, hogy mikor és hova,
Isten tiltólistára került.

Majakovszkij nézett ránk a lapról,
akkorra már főbe lőtte magát,
bár nem derült ki, hogy valóban
ő tartotta-e kezében a pisztolyt.
Hemingwayt olvastam, Dosztojevszkijt,
s szerettem volna látni a tengert.
Az idő egyre vadabbul labdázott,
a felém dobált percek hol
elkaptam, hol nem. Nem történt semmi,
csak az emlékek pókjai szövik
mértani hálóikat, s az óra
ketyeg megállíthatatlanul.

Október

Ma nem folyt vér a pesti utcán, de
a parkokban megrázkódtak az öreg fák,
huhogó sötét varjak szálltak ágaikra,
talpuknál holttá taposott falevelek.

Ma mobilok sétáltak a pesti utcán,
túrva műkörmök nyomkodását,
sportcipők futottak hegymagasra,
áttörve a város szürke rácsán,
ma csókokat lóttek a ligeti fák közt,
és pezsgők durrantak ebéd után.
Október 25. volt.

S míg fogyatkozó barátait várta
a megvénült gyász, a Kossuth téren
könnyezni kezdtek a kőbe hegesedett
vérerek.

Könnyek kútja

(Az 1956-os emlékmű Siófokon)

Micsoda találkozás a fák közt!
A sötét szoborfej előrebukik,
vállára omló haja időtlen könnyáradat.

A víz nem csobog. Sikít és hörög.
Csöppjeiben szétvert arcok és véres
kezek szedik a bokrokról lógó virágokat.